

"Het lichaam van Christus zijn in de wereld van vandaag" was het thema van het derde Congres van de Lekenbeweging van de Augustijnen, 11-17 juli jl. in Rome.

AUGUSTIJNSE LEKEN

Door Jan Martijn van der Werf

Al jaren ben ik betrokken bij de Augustijnse lekenbeweging. Thuis aan tafel kwam die regelmatig ter sprake, wanneer onze pastor Wim Sleddens gasten uit het buitenland uitnodigde om hier bij ons in de kerk te concelebreren, in het Engels, in het Italiaans, in het Spaans. Zo ervaar je als vanzelf hoe goed ontmoeten kan doen. En dan raak je als vanzelf betrokken bij de Augustijnse lekenbeweging.

Als jongere ben ik meegeweest naar het *Augustiner Jugend Treffen* in Duitsland en later ook naar de internationale bijeenkomsten in Rome, Guadarama en Pavia. En natuurlijk nam ik deel aan onze eigen tweejaarlijkse San Gimignano-reizen.

In al deze ontmoetingen merk je, voel je, dat er een band is, ondanks het feit dat je elkaar eigenlijk net pas ontmoet hebt. Sterker nog, dat je samen één bent. Je voelt het, je ziet het in allerlei kleine gebaren als samen eten, samen lezen, samen luisteren, samen bidden, samen bezig zijn. En dan vult Augustinus zo mooi aan: "Met deze en soortgelijke tekenen vanuit het hart van mensen die elkaar graag mogen, en met wat je zegt met je mond, je spraak, je ogen en duizend andere lieve gebaren, zielen als door vuur laten samensmelten en van vele één maken" (Conf. IV, 13).

Na mijn laatste internationale bijeenkomst in Pavia, in 2006, merkte ik dat ik langzaam de groep van jongeren ontgroeide. Je glijdt als het ware vanzelf in een andere levensfase. En dan kom je, althans zo ging het bij mij, vanzelf terecht bij de Nederlandse Familia Augustiniana, in onze eigen familiagroep in de parochie. En samen lezen in Augustinus' werk en samen erover nadenken voelt erg goed.

Maar toch... er miste iets. Dat heerlijke gevoel dat ik had tijdens die internationale bijeenkomsten, het gevoel van: wie je ook bent en waar je ook vandaan komt, je bent met elkaar verbonden, over de hele wereld. Met die gedachte ging ik in juli dan ook met veel plezier naar Rome.

Het congres in Rome had een vol programma. Een schitterende lezing van Joe Kelley, die ik in 2001 in San Gimignano heb leren kennen en daarna nog vaak heb mogen ontmoeten. Een goede lezing, in feite een erg goede overweging van Augustijnse bisschop Scanavino die ik ontmoet had bij de diakenwijding van Delfio Lopez, een jonge Augustijn uit Peru en die op dit moment in San Gimignano woont.

Rondetafelgesprekken over familia, familie en over jongeren. Kleinere workshops om met elkaar over de

verschillende thema's van gedachten te wisselen. Kortom, een erg vol maar goed programma.

Maar eigenlijk draaide het in Rome maar om één ding: elkaar ontmoeten. En dan blijkt dat je niet de enige bent die de jongerenbeweging 'ontgroeid' is en doorgestroomd. Verschillende jongeren die ik heb leren kennen tijdens die internationale jongerenbijeenkomsten waren nu ook op het congres in Rome. Het was een genot om elkaar weer terug te zien. En dan gaat het als vanouds: gesprekken gaan verder waar ze zoveel jaar geleden geëindigd zijn, alsof je elkaar gisteren nog had gezien. En ook: nieuwe mensen ontmoeten, het enthousiasme waarmee ze vertellen. Jong en oud door elkaar, samen geven we elkaar weer een hoop nieuwe brandstof om onze vlam brandende te houden.

Het thema van Rome had niet beter gekozen kunnen worden. Bisschop Scanavino benadrukte de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging: het is neem en eet, en deel! Zonder delen is er geen eucharistie. En Joe Kelley gaf in zijn lezing Augustinus' uitwerking van de gedachte van Paulus: wij vormen samen, u, ik, wij allemaal, het lichaam van Christus.

En nu terug in Nederland? Om maar af te sluiten zoals een lied dat ik vaak gezongen heb met de koren Joli en Subtilia: "En dat vuur is blijven branden, en het stak de mensen aan, en zijn woorden kregen handen, waar wij elkaar verstaan". En een gedachte die in een van de workshops naar voren kwam: Wij zijn allemaal lichaam van Christus. Wanneer wij dit ontvangen, zeggen we amen, "Ja dat ben ik!" Dus iedere keer weer bij het ontvangen van de eucharistie, ben je zo opnieuw verbonden met iedereen die je ontmoet hebt, realiseer je je dat je verbonden bent, dat je samen lichaam van Christus bent!

